

عنوان مقاله:

حفاظت و باززنده سازی بافت های تاریخی و نقش آن در توسعه پایدارش هری

محل انتشار:

همایش ملی سازه، راه، معماری (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

حامد نوری نژاد - کارشناسی ارشد مرمت و احیای بناها و بافت های تاریخی

سیامک پناهی - دکتری معماری

خلاصه مقاله:

با بررسی متون تاریخ و شواهد به قدمت هزاران ساله و ریشه دار بسیار کهن در ایران می توان پی برد اولین نشانه های تمدن در کشور به حدود شش هزارسال پیش از میلاد می رسد که انسان ها با توجه به نیازهای معیشتی و رشد جمعیت از کوه ها و غارها به دشت های حاصلخیز روی آوردند سکونتگاه های انسانی در جلگه های نجد ایران همچون شهر سوخت در سیستان هزاره سوم و چهارم پیش از میلاد تپه حصار دامغان هزار پنجم پیش از میلاد تپه سیلک کاشان شوش و هفت تپه و ... نشان از زندگی اجتماعی است یکی از قدیمیترین اماکن ما قبل تاریخ در سرزمین امروزی ایران تپه زاغه درقزوین است که موبد زندگی انسان کشاورز در شش تا هفت هزار سال ق.م است سرزمین ایران با وضعیت جغرافیایی خاص خود یکی از کهن ترین مراکز رشد و توسعه فرهنگ و تمدن شهرنشینی در جهان است به همین خاطر میراث فرهنگی و آثار باستانی از ارکان پایدار شهرهای تاریخی ایران و سند افتخار ملی و هویت آنها به شمار می آید. امروزه بدلیل رشد جمعیت و مهاجرت در شهرها و عدم خدمات رسانی به بافت های قدیمی و تاریخی تمرکز فعالیت های اقتصادی اجتماعی در آنها روبه ساکن شدن است.

کلمات کلیدی:

حفاظت - باززنده سازی - معماری - بافت تاریخی - توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/149738>

